

1 Het kraaiendal

Het was koud in de bergen. Ook de zon, die net opkwam en de berghellingen bloedrood kleurde, kon daar niets aan veranderen. Blix trok zijn cape strakker om zich heen en kon alleen maar hopen dat het niet lang meer zou duren voor ze hun doel bereikten.

‘We zijn er bijna, majoor!’ riep vrijwel op hetzelfde moment de sergeant van de vierde lans die Blix naar het oude wachtstation moest brengen. ‘Een kwart kaars, veel langer zal het niet meer duren.’ Zwaardmajoor Blix knikte alleen maar en volgde met zijn blik een reusachtige zwerm kraaien die in de ochtendhemel opsteeg.

‘Die hebben het momenteel niet slecht,’ meende de zwaardsergeant met rauwe stem en ook hij leek te rillen. ‘Ze hebben nog zeker voor vijf dagen te vreten, het was een ware slachtpartij.’ Hij toomde zijn paard even in en wees naar links, waar een nauwelijks zichtbaar pad wegliep van de bergkam waar de twee soldaten over reden.

‘Als we dat pad daar volgen, komen we bij een hoge rots. Van daaruit kun je een blik in het ravijn werpen... als u dat wilt. Het is wel een omweg.’

Even aarzelde de majoor, toen knikte hij en volgde de sergeant, die langzaam voorop ging.

De rotspunt stak als een vinger boven het ravijn uit en de sergeant had gelijk, van hieruit kon je het hele slagveld overzien, van de rotsblokken die even verderop het ravijn versperden tot aan de zware speerwerpers en ballista’s die nog altijd rondom het ravijn stonden opgesteld.

‘Was u erbij, sergeant?’ vroeg Blix. De man knikte.

‘Ik werd daarginds geposteerd.’ Met zijn vrije hand wees hij naar een soort plateau aan de overkant van het ravijn. ‘Het was donker, nog twee kaarslengtes tot zonsopgang, en ze marcheerden onder ons door. Ongeveer iedere twintigste man droeg een fakkel of een lantaarn...’ Hij haalde diep adem. ‘Het zag er bijna feestelijk uit. Toen gaf de kolonel het bevel de lawine te veroorzaken, en toen de stenen naar beneden begonnen te rollen, was dat voor ons het teken. Ik had vierhonderd pijlen bij me, ik had me helemaal lam gesleept met al die kokers, en zo stond ik daar dus en ik schoot net zolang tot ik geen pijl meer overhad. De pees van mijn kruisboog scheurde, iemand gaf me een nieuwe en ik schoot meteen weer verder, zonder ergens in het bijzonder op te richten. Na verloop van tijd werden de kreten steeds zachter en het werden er steeds minder en op een gegeven moment, toen ik al geen pijlen meer overhad, kwam de zon op... net zoals nu.’

Ze lagen er nog altijd. Met verwrongen lichamen, kriskras door elkaar heen, precies zoals ze gevallen waren. Blix zag in de diepte metaal glinsteren; soldaten van de derde stier die nog altijd de doden doorzochten. Het was niet moeilijk de soldaten van de beide legers uit elkaar te houden: de soldaten van de derde stier waren zwaar geharnast en in leven, die van het vijandelijke legioen in zwart leer gehuld en dood.

‘Hoeveel?’ vroeg Blix op doffe toon.

‘We zijn nog aan het tellen,’ antwoordde de sergeant. ‘Tussen de twaalf- en dertienduizend. Er waren niet meer dan veertig overlevenden, de meesten zwaargewond. Een stuk of tien probeerden zichzelf van het leven te beroven om gevangenneming te ontlopen. Dit was trouwens het zeventiende legioen.’

‘Onze verliezen?’ vroeg Blix. Goden, dacht hij, zeventien legioenen en misschien nog wel meer!

‘Nog geen dertig, voor zover ik weet,’ antwoordde de sergeant. Hij wees naar de steile rotswanden. ‘De vijand kon weinig doen. Ze schoten in het wilde weg, wij trouwens ook, alleen waren wij lastiger te raken. Ik heb gehoord dat de meesten van ons zijn omgekomen omdat ze in het donker hun houvast verloren en in de diepte stortten.’ De man leunde met beide han-

den op de knop van zijn zadel en tuurde lange tijd het ravijn in. 'Het was een zegerijke slag, geen twijfel mogelijk. Maar ook een gruwelijke afslachting die de vijand ons nooit zal vergeven.' Hij zuchtte diep. 'Kunnen we nu verder, ser?'

'Jawel, sergeant,' zei Blix schor. 'Ik heb genoeg gezien.' Een van de soldaten in het dal verjaagde een grote zwerm kraaien die onder luid protest het luchtruim koos, waarbij de gevederde vleugels de geur van de dood met zich meebrachten. Het was pas vier dagen geleden en nog was het koel hier in de bergen, maar Blix wilde er niet aan denken wat voor stank er al spoedig over het slagveld zou hangen.

Het wachtstation, dat in de berghelling was gebouwd, kwam al snel in zicht. In het ochtendlicht, met de lange schaduwen van de opkomende zon en de vlaggen die boven de oude vestingtoren in de wind wapperden, zag het eruit alsof het geheel bewaard was gebleven, maar toen Blix en de sergeant dichterbij kwamen, konden ze de sporen van de voorbije eeuwen overduidelijk zien.

Het was bijna een wonder dat de oude muren nog overeind stonden. Zeker twee dozijn soldaten waren koortsachtig bezig de oude vestingmuur te repareren, een grote driepoot en een zware takel verrieden hoe ze de oude, bijna volledig vernielde poort uit zijn scharnieren hadden getild. Links ernaast waren vier timmerlieden bezig met het vervaardigen van een nieuwe poort.

'Zo te zien zijn we dit keer van plan te blijven,' stelde Blix vast terwijl ze de poort door reden.

'Dat lijkt me wel,' knikte de sergeant. 'Ik geloof niet dat we ooit nog een wachtstation zullen opgeven.' Hij sprong van zijn paard en overhandigde een zwaardkruut die aan kwam snellen de teugels van zijn paard. Toen draaide hij zich om en salueerde. 'Majoor, u kunt generaal-sergeant Rellin in de toren vinden. Moge de bescherming der goden met u zijn, zwaardmajoor.'

Blix beantwoordde zijn saluut. 'En met u, sergeant.' Hij keek de man na terwijl die in de aanbouw verdween, toen steeg hij

zelf ook van zijn paard, gaf de teugels aan de rekrut, trok zijn cape en zwaardgordel recht en duwde de deur van het hoofdgebouw open. In de oude eetzaal waren vijf soldaten bezig met behulp van snoeren nauwkeurig vast te leggen waar de zware eikenhouten tafels moesten komen te staan. Blix liep dwars door de grote ruimte heen en de korte gang door tot hij voor een zwartgeblakerde, met ijzer versterkte deur stond. Hij klopte aan.

‘Binnen!’ hoorde hij Rellin roepen. Hij rechtte zijn schouders en deed de deur open.

De generaal-sergeant van het derde legioen leek jaren ouder te zijn geworden sinds Blix haar voor het laatst had gezien en het was duidelijk dat ze de afgelopen dagen niet veel had geslapen. Ze stond met beide handen op haar bureau geleund en keek hem vermoeid en ongeïnteresseerd aan. ‘Blix,’ zei ze en het klonk als een constatering. ‘Wat voert u hierheen?’

‘Ik heb bevel me bij u te melden,’ zei hij. Hij haalde zijn marsorder uit de omslag van zijn linkermouw en overhandigde haar die. Tegelijk wierp hij een nieuwsgierige blik op de kaart die een aanzienlijk deel van de wand achter Rellin in beslag nam. De schaal verschilde duidelijk van alle andere kaarten die hij tot nu toe had gezien. Op keizerlijke kaarten waren gewoonlijk de landen ten zuiden van Bessarein niet weergegeven. Eerst kwam de woestijn met daaraan grenzend een bergketen waar nog geen pas doorheen was gevonden, daarachter lagen dan de landen van de barbaren, en wat er dan kwam, interesseerde een keizerlijke soldaat niet.

Deze kaart was echter nieuw en getuigde van de veranderingen die op til waren. Tegelijk was de kaart echter al verouderd, want hij toonde nog de Vuureilanden en de kustlijn van Bessarein zoals die was geweest voordat de zee met zeebevingen en overstromingen een groot deel van het land had veroverd.

Ook Janas was hier nog ingetekend, de stad die ooit met haar zeehaven een van de rijkste handelssteden van het kalifaat was geweest. Blix had de berichten gelezen, van de trotse stad was niet veel meer over. Hij nam aan dat de keizerlijke

cartografen spoedig nieuwe kaarten zouden publiceren waarop de kustlijnen en de ligging van de stad Janas aan de nieuwe stand van zaken waren aangepast.

‘Ja,’ zei Rellin. ‘Nu weet ik het weer. U moet zich melden bij lansgeneraal Van Thurgau.’ Ze gaf hem zijn marsorder terug. ‘Ga naar de poort en zeg tegen de veer aldaar dat u naar Askir moet. Als hij vraagt wie dat heeft bevolen, zeg dan dat het de generaal zelf was, dat bespoedigt de procedure gewoonlijk aanzienlijk,’ voegde ze er grimmig aan toe. ‘Zeg namens mij tegen de generaal dat het rapport nog even op zich laat wachten en dat we nog niet klaar zijn met tellen.’

‘Was het zijn plan?’ vroeg Blix.

Rellin knikte vermoeid. ‘Inderdaad. Het ziet ernaar uit dat Van Thurgau die hele slachting al had gepland voordat de vijand zelf wist dat hij door de IJzerpas zou marcheren.’

‘Ik heb gehoord dat er nog een andere weg was,’ zei Blix voorzichtig. ‘Als het zeventiende legioen die had genomen, zouden wij nooit in staat zijn geweest hen tijdig te stoppen.’

Rellin knikte opnieuw. ‘Trek daar lering uit, majoor. De IJzerpas zou de vijand amper een dag hebben bespaard. Enkel omdat de commandant van de vijand haast had, ligt hij daar nu met zijn soldaten in het ravijn. Als hij de tijd had genomen, zaten ze nu veilig in Aldar ons uit te lachen. Ze waren ons getalsmatig veruit de baas, het derde legioen telt momenteel maar net aan drieduizend man.’ Ze slaakte een zucht en masseerde haar nek. ‘Maar hij had haast en nu ligt hij daar in zijn eigen bloed. Een geweldige overwinning. Zoals gezegd, doe de generaal de groeten van mij.’ Ze salueerde en wees naar de deur. Daarmee was de audiëntie kennelijk voorbij.

Het was niet moeilijk de poort te vinden. Oorspronkelijk had er zo te zien achter de stal nog een bijgebouw gestaan, maar dat was inmiddels gesloopt en alleen de rechter muur, die tegelijk ook vestingmuur was, stond nog overeind. Ook de muur naar de stal was verdwenen. Blix wist niet wat hij verwacht had, misschien een echte poort, maar daar had het bouwsel

weinig mee gemeen. Een vloer van zwart gepolijst basalt met een achthoekige gouden rand eromheen, misschien vijf schreden in doorsnee, meer was er niet te zien.

Een jonge veer met kort rood haar en een vriendelijke glimlach stond op ongeveer een schrede afstand van die gouden lijst in de oude paardenstal aan een lessenaar ijverig te schrijven. Naast haar boek liet een grote zandloper de tijd door zijn nauwe opening stromen.

Waarom de muren waren gesloopt, begreep Blix toen hij de karren zag die hier stonden, zwaarbeladen met zwaarden, lansen en hellebaarden, soms met het bloed er nog aan, al zagen de meeste eruit alsof ze zo uit een keizerlijk arsenaal kwamen. De poort was aanvankelijk bedoeld geweest voor personen-transport, voor vrachtgoederen zoals deze karren was de toegang veel te klein geweest.

Vier potige soldaten van de derde stier stonden langs de rand van de gepolijste vloer en leken ergens op te wachten, maar waarop, dat was Blix niet duidelijk. Hij liep naar de veer toe, zijn marsorder in de hand, toen die ineens met haar ganzenveer naar het midden van de gouden achthoek wees, waar nu een gouden munt lag die hij er eerder niet had gezien.

‘Nu!’ riep ze en ze draaide met haar linkerhand de zandloper om terwijl de vier soldaten met alle macht de kar de zwarte vloer op duwden om daarna weer snel de gouden achthoek te verlaten.

‘Ik...’ begon Blix, maar de veer stak haar hand omhoog en schudde haar hoofd.

‘Zo meteen, zwaardmajoor,’ viel ze hem in de rede terwijl ze gespannen naar de kar keek. Een oogwenk later voelde Blix een koele bries en de kar met de bloedige zwaarden was verdwenen en ook de munt lag er niet meer. Er was geen flits te zien geweest, geen zeldzaam oplichten, geen donder en geen vonken die over de grond liepen. De stevige, zware kar waar de soldaten met zoveel kracht tegenaan hadden geduwd, was domweg spoorloos verdwenen.

Kennelijk was dit het gewenste resultaat, want de veer knikte tevreden, maakte een aantekening in haar boek en richtte zich

toen eindelijk tot Blix. Die beantwoordde haar saluut en overhandigde haar zijn marsorder. Ze liet haar blik over het document gaan, knikte en gaf het weer terug.

‘U hebt geluk, majoor. We zijn net aan de beurt en ik kan u bij de volgende passage meesturen.’ Ze wees naar de kar die momenteel door de soldaten naar de rand van de poort werd gereden. ‘Die karren zijn voor Askir bestemd. Daar worden de wapens gecontroleerd en omgesmolten, want voor zover ik heb begrepen zijn onze zwaarden van betere kwaliteit. Ga gewoon voor de volgende kar staan als het zover is.’

‘Dat is alles?’ vroeg hij verbaasd. ‘Moet ik nog ergens op letten? Iets doen?’

‘Behalve uw adem inhouden en een schietgebedje doen dat u er weer heelhuids uit komt?’ Ze lachte toen ze zijn gezicht zag. ‘Nee majoor, niets. Ik ben er net nog doorheen gegaan om een verse kop koffie te halen. Je merkt er niets van. Het ene moment ben je hier, het volgende ben je daar. Dat is alles. Je moet alleen oppassen dat er niets over de rand heen steekt, want dat zou er afgehakt worden.’

‘En hoe zit het met die munt?’ vroeg Blix nieuwsgierig.

‘We hebben momenteel drie poorten in bedrijf. Deze hier, een in de Dondervesting en dan nog een in Askir, in de kelder van een huis van de keizerin. Als er een poort in gebruik is, wordt de inhoud uitgewisseld met die van een andere poort. U kunt zich voorstellen dat alles in de war zou lopen als je niet planmatig te werk gaat, om maar te zwijgen van het gevaar dat de poort in gebruik wordt genomen terwijl je net over de rand heen stapt. Daarom wordt alles vanuit de poort in Askir geregeld. Zij sturen ons de munt om aan te geven dat ze ons binnen vijftig hartslagen daarnaartoe halen. Zo weten wij dat het binnen die tijdspanne veilig is de poort te betreden.’

Tot zover kon Blix het nog volgen. Op één ding na.

‘Wat bedoelt u met de keizerin?’ vroeg hij verward.

‘Daar is de munt!’ riep ze en ze draaide de zandloper om. ‘Opschieten!’

Blix hielp de kar de achthoek in rijden en ging er toen zelf ook in staan. Echt prettig voelde hij zich er niet bij.

‘Mogen de goden u wel...’

‘Wegwezen daar, opschieten!’ blafte een beer van een stafsergeant tegen Blix, die een onaangename druk op zijn oren voelde. Voor hem strekte zich een helling uit. Een soldaat van het vierde legioen bevestigde met een grote haak een ketting aan de kar en gaf het paard dat op de helling stond een harde klap op het kruis, zodat het de kar de poort uit trok, of de majoor nou in de weg stond of niet. De majoor besloot maar liever niet in de weg te staan.

‘Neem me niet kwalijk, ser,’ zei de stafsergeant en hij duwde hem bepaald hardhandig opzij. ‘Maar we moeten ons aan het tijdschema houden. Deze kant op, majoor!’

Blix wurmde zich langs de kar heen de helling af. Een houten barricade sloot de zijstraat waar het huis aan gelegen was in de richting van de Korenstraat af... Inderdaad, het was de Korenstraat, Blix herkende het gele huis met de fontein aan de overkant. Als hij zijn nek uitstreekte kon hij over de daken heen in de verte de massieve ronding van de citadel zien. De hemel boven hem was bedekt met loodgrijze wolken en het was hier een stuk kouder. Geen twijfel mogelijk, hij was in Askir.

De veer had gelijk gehad, hij had er niets van gemerkt, maar toch voelde hij zich niet prettig bij de gedachte dat hij door magie hiernaartoe was gebracht. De korporaal die bij de ingang stond opende zonder een woord de slagboom voor Blix en hij liep door, sloeg links af en liep de Korenstraat uit naar de zuidelijke poort van de citadel.

Even verderop zag hij sporen van brand aan de omliggende huizen. Een groepje arbeiders was bezig nieuwe straatstenen te leggen, naast hen stonden een priesteres van Astarte en een priester van Soltar met een metselaar te praten die aan een schrijn werkte.

Net toen Blix iemand wilde vragen wat er was gebeurd, zag hij de vlag boven de citadel. De gouden draak van Askir tegen een rode achtergrond. Die vlag hing overal in Askir, hij wapperde boven op stadstorens, in de haven, was als reliëf te zien in tientallen muren en wanden... maar nooit aan deze vlaggenmast, de hoogste in Askir. Die mast was er al eeuwen, soms

werd hij vernieuwd. Als kind had Blix een keer gezien dat er een nieuwe mast werd geplaatst, de bliksem was er toen ingeslagen.

Maar nooit wapperde er een vlag aan, want als daar de keizerlijke vlag gehesen was, betekende dat niets anders dan dat de keizer zich in Askir bevond. Maar nu, na meer dan zeventienhonderd jaar, wapperde daar de vlag van de keizer... en Blix stond ernaar te kijken en kon zijn ogen eigenlijk niet geloven. Vastberaden pakte hij een bakkersgezel die hem net wilde passeren bij de arm en trok hem naar zich toe.

‘Wat heeft die vlag daar te betekenen?’ vroeg hij, terwijl de man geschrokken in elkaar dook. Waarschijnlijk was hij bang dat de majoor gek geworden was.

‘Desina is in de stad,’ antwoordde hij angstig. ‘Dat betekent het tenminste volgens mij.’

‘En wie is dat, Desina?’ vroeg de majoor en hij greep de man nog steviger vast toen die probeerde zich los te rukken.

‘De uil!’ legde de man uit. ‘De uil die de poort naar de necromantenkeizer heeft gesloten en die de necromant Rolkar heeft verslagen.’

‘Zijn er weer uilen in Askir?’ vroeg Blix verbluft en hij hield de man niet meer tegen toen die zich uit zijn greep bevrijdde.

‘Waar hebt u gezeten, soldaat?’ vroeg de man en hij richtte zich, aan Blix’ greep ontkomen, in zijn volle lengte op. ‘Ze heeft de necromantenkeizer getrotseerd tijdens de kroonraad en het tegen hem opgenomen. Onder haar bescherming hebben de andere koninkrijken zich weer bij Askir aangesloten en haar tot keizerin gekozen. Zij staat voor de magie en de macht van het rijk, zoals de legioenen zwaard en schild voorstellen. Moge ze eeuwig leven! Lang leve Askir, de goden en de keizerin!’

‘Ja. Absoluut. Leve de keizerin en nog zo wat,’ mompelde Blix. Hij keek ongelovig naar de vlag op. ‘Het is al goed, beste man,’ voegde hij er nog aan toe. ‘Bedankt, u kunt verdergaan.’

‘U zou op zijn minst kunnen salueren als u haar naam hoort, soldaat,’ zei de man gepikeerd en hij liep met opgeheven hoofd verder.

Hoofdschuddend liep Blix weer verder, vastberaden zo snel

mogelijk te weten te komen hoe het mogelijk was dat ze ineens een keizerin hadden. Die kans werd hem al snel geboden. Voor de zuidelijke poort was een kleine markt waar voornamelijk levensmiddelen werden aangeboden. Veel soldaten kochten hier etenswaar die ze niet in de eetzaal konden krijgen. Uiteraard was er ook een herberg met een bron ervoor en daar stond een tafelzanger die met luide stem de roemrijke daden van de nieuwe keizerin bezong. Een slungelachtige luitenant met een adjudantenkoord die Blix vanwege zijn grijns onwillekeurig aan een paard deed denken, stond erbij en wipte met zijn voet de maat mee. In zijn glanzende ogen stond een enthousiasme voor het lied te lezen waar Blix alleen maar het hoofd om kon schudden. De man bewoog zelfs zijn lippen mee.

De zanger wees met zijn stok naar een afbeelding op zijn tafel. In een glinsterende lichtzuil hoog boven de vloer zweefde een jonge vrouw, de uil, naar Blix aannam, die een vertwijfeld magisch gevecht voerde met een necromant genaamd Rolkar. Die had kennelijk geprobeerd een poort te openen naar een vooord waar een gigantisch leger met gruwelijke kriegsbeesten en moordlustige monsters klaarstond om de vreedzame keizerstad in bezit te nemen. Op een ander tableau was dezelfde slanke gestalte te zien op de zeewal van de stad, terwijl een zilveren golf in de vroege ochtend op de gesloten zeepoort af raasde. Wat ze daar precies had gedaan werd niet vermeld, maar kennelijk had ze de stad bewaard voor de grote vloedgolf. Er waren afbeeldingen van reusachtige hagedissen die in de haven zeelieden hadden opgevreten voordat ze hadden gebogen voor de macht van de nieuwe keizerin. Ten slotte beschreef de tafelzanger nog een lichtzuil die lang boven de toren van de uilen zou hebben gestaan en hij meldde dat enkel door de wil van de keizerin de magie in de oude keizerstad was teruggekeerd.

De man had duidelijk geen boodschap aan zin, logica of chronologie, maar de strekking was niet mis te verstaan: alleen door haar wil en haar magische kracht had ze de stad nu al twee keer beschermd tegen aanvallen van de vervloekte necromantenkeizer. Ze was een heldin en dan ook nog jong, beeld-

schoon, belezen, goedmoedig, royaal en wijs. Zelfs de heersers over de zeven koninkrijken lagen aan haar voeten en hadden zich vrijwillig aan haar onderworpen, en dan was ze ook nog eens geliefd bij het volk en bij de goden. En niet te vergeten was ze op de een of andere manier ook nog de kleindochter van de keizer, hoewel die al in geen zeventhonderd jaar meer was gezien. Het was een wonder dat de tafelzanger haar niet gelijkstelde aan de goden, want als er ook maar een fractie van het verhaal waar was, dan ontbrak daar niet veel meer aan.

Het optreden had de man in elk geval geen windeieren gelegd, in zijn schaal lag een berg koperen muntjes en hier en daar glom zelfs wat zilver.

Ondertussen was Blix maar één ding met zekerheid te weten gekomen, namelijk dat alle verwikkelingen pas op de laatste dag van de kroonraad hadden plaatsgevonden, vier dagen geleden dus. Er werd nog altijd feestgevierd, wat de grote hoeveelheid lachende gezichten verklaarde. Mochten er ook in Askir aanhangers van de occulte beweging de Witte Vlam actief zijn, dan moesten die zich door de goden verlaten voelen bij al die vreugde over het feit dat er na zeventhonderd jaar eindelijk weer iemand de verweesde kroon droeg.

Blix wierp een koperstuk in de schaal en liep verder. Hij vroeg zich af waarom niemand het nodig had gevonden de mensen in Aldar op de hoogte te stellen. Met de semafoortorens konden ze binnen een klok door heel Aldane berichten doorgeven en ervoor zorgen dat hij midden in de nacht zijn bed uit werd gejaagd, maar om even mee te delen dat er een nieuwe keizerin was, die kennelijk ook nog van Askannon zelf afstamde, dat was ineens te veel gevraagd?

Blix kende prins Tamin van Aldane vluchtig, hun paden hadden elkaar een paar keer gekruist. Over de prins werd gezegd dat hij geen gelegenheid voorbij liet gaan om de rokken van de sera's op te tillen en dat hij te allen tijde bereid was een zeeman onder tafel te drinken. Dat zou best waar kunnen zijn, al had Blix hem zelf nooit dronken gezien, maar één ding wist hij zeker: de prins liet zich niet snel iets gezeggen, en hij kon zich niet voorstellen dat de prins vrijwillig en zonder dwang

akkoord was gegaan. Niet zonder een scherpe kling tegen zijn hals. Hoe je het ook bekeek, dacht Blix, terwijl hij de wachters bij de poort zijn marsorder liet zien, het was een prestatie op zich om binnen vier dagen zo geliefd te zijn bij het volk.

‘Het spijt me, zwaardmajoor, ik kan u niet doorlaten,’ deelde de stafluitenant van de wacht hem spijtig mee nadat hij voor Blix had gesalueerd. ‘In elk geval niet meteen,’ voegde hij er snel aan toe toen hij Blix’ gezichtsuitdrukking zag.

‘Wat is het probleem?’ vroeg Blix en hij wierp een blik op zijn papieren. Meteen zag hij het: er hoorden drie zegels te zijn, bevestigd aan met gouddraad doorvlochten reepjes stof, maar als je goed keek waren het er maar twee en alleen nog een restje van het derde... Hij moest het zegel ergens verloren hebben. Blix keek in zijn mouwomslag, maar daar waren alleen wat restjes zegelwas te vinden en een hoekje, daar schoot hij niets mee op.

‘Is er iemand die u kent en die voor u instaat?’ vroeg de luitenant.

‘Generaal-sergeant Rellin, maar zij zit op de IJzerpas,’ zei Blix peinzend. ‘Misschien lansgeneraal Van Thurgau of stafmajoor Helis. Het is haar zegel dat is afgescheurd, maar zij heeft het bevel ook ondertekend.’

‘Alleen is dit een afschrift,’ stelde de luitenant vast. Hij dacht even na, knikte toen. ‘De snelste manier lijkt mij de stafmajoor te gaan zoeken, zij zal kunnen bevestigen dat u het bevel van haar hebt gekregen.’ Hij stuurde een jonge korporaal erop uit om stafmajoor Helis te gaan zoeken. ‘Ik heb haar net binnen zien komen,’ zei de luitenant tegen Blix. ‘Ik neem aan dat ze in de citadel is.’

‘Goed,’ zei de majoor en hij bereidde zich erop voor dat het even zou duren. ‘Waar is al dat gedoe voor nodig?’ vroeg hij. Het was al een tijdje geleden dat Blix voor het laatst in Askir was geweest, zes jaar om precies te zijn, maar hij kon zich niet herinneren dat het ooit een probleem was geweest de citadel te betreden.

‘Er zijn al aanslagen geweest op het leven van de keizerin en dat van andere hooggeplaatste personen. Pas nog is het tot een

gevecht gekomen tussen de uil Asela en zo'n vervloekte zielenruiter. U moet langs die plek gekomen zijn, bij het gevecht is een diepe krater in de straat ontstaan en meerdere huizen zijn in brand gevlogen, tientallen mensen zijn omgekomen. Sindsdien zijn we voorzichtig en laten we niemand binnen die we niet kennen of die niet over de benodigde papieren beschikt.' Hij haalde verontschuldigend zijn schouders op. 'Het zou geen probleem zijn geweest als u die pech niet had gehad.'

'Bent u toevallig zwaardmajoor Blix?' riep een opgewekte stem voordat de zwaardmajoor kon vragen wie de uil Asela eigenlijk was. Het was de slungelachtige luitenant die eerder zo aangedaan naar de tafelzanger had staan luisteren.

'Dat ben ik,' knikte Blix.

'Fantastisch!' riep de jongeman uit en hij wreef vergenoegd in zijn handen. 'Ik ben zwaardluitenant Stofisk.'

'Jawel, luitenant,' grinnikte Blix, die in dubio stond of hij zich vrolijk moest maken om de man of hem terecht moest wijzen. Daar was wel reden toe: van het zwaardhengsel van de luitenant was een ketting losgekomen, zodat zijn wapen bij elke beweging heen en weer bungelde en tegen zijn benen sloeg. De luitenant zelf leek dat overigens niet te merken.

'Ik heb opdracht u naar stafkolonel Orikes te brengen,' legde Stofisk uit. 'Ik was op weg naar het huis van de keizerin toen ik u zag, ik dacht al, ik kan maar beter even gaan vragen of u het bent. Ik bedoel... u bent te vroeg!' rondde hij op verwijtende toon af.

'Nu ben ik in elk geval te weten gekomen dat we inmiddels een keizerin hebben,' zei de zwaardmajoor glimlachend.

'Klopt!' zei de luitenant opgewonden knikkend. 'Wat een verrassing, nietwaar?' Hij wachtte het antwoord niet af. 'Het kwam ook voor ons onverwacht,' voegde hij er snel aan toe en hij keek een beetje schuldbeust, alsof hem iets te verwijten viel. 'Het is besloten tijdens de kroonraad. Nu we in oorlog zijn besloot de raad dat het beter was het rijk weer onder een kroon te verenigen. En aangezien de uil over magie kan beschikken, en toen ook nog bleek dat zij de kleindochter van de keizer is, heeft men haar de kroon aangeboden.'

‘Heel verstandig,’ meende Blix sarcastisch. ‘Wie had dat verwacht van de kroonraad.’ Het was volgens hem vrijwel uitgesloten dat de heersers van de zeven koninkrijken dat vrijwillig zo hadden besloten. Hij vroeg zich alleen af hoe men het voor elkaar had gekregen hen tot dit ‘inzicht’ te dwingen.

‘En zo hebben we dus een keizerin,’ stelde Blix vast en hij schudde ongelovig zijn hoofd. ‘Wel heb ik ooit... Hoe nemen de mensen het op?’

‘Dat kunt u zelf zien als u door de straten van Askir loopt. Het volk viert feest!’ verklaarde de luitenant. ‘Ze is geliefd en de mensen zijn door het dolle heen, het is momenteel één groot volksfeest en de handelsraad heeft ter ere van de gebeurtenis een week lang de heffing van de handelstollen en zelfs de bier-taks geschorst.’ Hij meesmulde. ‘Wat de oorlog betreft gelooft men kennelijk dat onze nieuwe keizerin met haar magie die voor ons zal winnen... Het zou mooi zijn als het zo eenvoudig was.’ Hij keek zoekend om zich heen. ‘U hebt geen bagage?’

‘Nee, luitenant,’ antwoordde Blix, die alle nieuws nog moest verteren.

‘Goed,’ antwoordde de jonge officier. ‘Dan breng ik u direct naar stafkolonel Orikes. U wordt al verwacht.’

‘Verwacht?’ vroeg Blix verbaasd. ‘Is de lansgeneraal ook aanwezig?’

‘Nee,’ antwoordde de magere soldaat nog schuldbevangen dan tevoren. ‘Hij is... verhinderd. Maar ik denk dat stafmajoor Helis ook aanwezig zal zijn. Zij is...’

‘Ik heb al kennis met haar gemaakt,’ zei de majoor. ‘Maar er is een klein probleempje.’

‘En dat is?’

‘Geen marsorder.’ Blix hield het document omhoog. ‘Zoals u ziet ontbreekt er een zegel en ik mag niet door tot dat is opgehelderd.’

‘Maar het is nu toch opgehelderd?’ meende de luitenant verbijsterd en hij keek de officier van de wacht vragend aan. Die knikte snel.

‘Vanzelfsprekend. Als zwaardluitenant Stofisk het zegt, dan is het zo.’

‘Ziet u?’ zei de jongeman stralend. ‘En ik kan het weten, dat het bevel echt is, ik heb het zelf geschreven. Sommige dingen laat de lansgeneraal nu eenmaal liever niet aan de veren over,’ voegde hij er trots aan toe.

‘Goed,’ zei Blix, die moeite moest doen het niet uit te proes-
ten. ‘Gaat u dan maar voor.’

‘Jawel, ser!’ zei Stofisk en hij beende in hoog tempo weg.

Er kletterde iets op de straatstenen.

‘Luitenant!’ riep Blix.

‘Jawel, majoor?’

‘U hebt uw zwaard verloren!’ meldde Blix en hij probeerde zijn gezicht in de plooi te houden toen de luitenant zo snel bukte dat hij bijna struikelde.

Bij de doorgang naar de binnenplaats aangekomen draaide de luitenant zich naar Blix om.

‘U weet waar de werkkamer van de kolonel is?’ vroeg hij. ‘Hier rechtdoor en dan de ring volgen tot aan de deur met de gekruiste veren.’

‘Dan weet ik dat nu,’ glimlachte Blix. Hij beantwoordde het saluut van de luitenant en volgde toen met lange passen de weg-
beschrijving. Bijna schoot hij alsnog in de lach. Hoe die jongen het voor elkaar had gekregen officier van de stieren te worden was hem een raadsel, maar hij was er in elk geval in geslaagd Blix’ humeur aanzienlijk te verbeteren.